

ת"פ 45720/01/22 - מדינת ישראל נגד מואיד מסארוה, אימן גבארה, יוסף אגבאריה

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 45720-01-22 מדינת ישראל נ' מסארוה (עציר) ואח'

לפני כבוד השופט מוחמד עלי

מדינת ישראל

המאשימה

ע"י עו"ד דרור לוי

נגד

הנאשמים

1. מואיד מסארוה (עציר)

ע"י עו"ד אהרון רוזה

2. אימן גבארה (עציר)

ע"י עו"ד איהאב ג'לג'ולי ושריהן ג'בארה

3. יוסף אגבאריה

ע"י עו"ד חיים יצחקי ויגאל דותן

החלטה

לפני בקשת הנאשם 3 לביטול כתב האישום בשל אי קיום שימוע.

הרקע לבקשה

1. ברקע לבקשה, כתב אישום שהוגש נגד הנאשם 3 ושניים נוספים בו מיוחסות להם מספר עבירות. כתב האישום מפרט את השתלשלותה של פרשה מרובת פרטים והוא חובק פרק מבוא וחמישה אישומים נפרדים. חלקו של הנאשם 3, שהוא שמאי מקרקעין במקצועו, הוא הקטן ביותר לעומת יתר הנאשמים בכתב האישום, ועל כן הסקירה תצטמצם בהארת החלק המיוחס לו בכתב האישום. לנאשם 3 מיוחסת עבירה אחת במסגרת האישום השלישי, של סיוע לסחיטה באיומים שהביאה לכדי מעשה לפי סעיף 428 סיפא לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: **חוק העונשין**) בשילוב סעיף 31 לחוק העונשין (אם כי שמו של הנאשם 3 מוזכר גם באישום נוסף מבלי לייחס לו עבירה - ראו סעיפים 3 ו-6 לאישום הראשון).

כמתואר בפרק המבוא לכתב האישום, במרכז כתב האישום פרשה של מעשי סחיטה על ידי הנאשמים אשר נטען כי היו קשורים - בצורה כזו או אחרת - לבני משפחת אגבריה-חרירי ובכללם מאלק ונאסר, שלגביהם נטען כי הם בעלי מוניטין של אנשים אלימים שמטילים אימה, וכי די בהזכרת שמם כדי להטיל אימה. בכתב האישום נטען כי משפחת אגבריה-חרירי התגוררה בעיר טיבה והחזיקה בנכסי נדל"ן, וכי בשנת 2018 נכרת הסכם סולחה בין משפחת חרירי לבין משפחת עבד-אלקאדר על רקע סכסוך דמים, זאת בתיווך נציגי עיריית טיבה. לפי ההסכם התחייבו בני משפחת חרירי לעזוב את מתחם המגורים בו התגוררו ובתמורה לכך יוקצו להם מגרשיים חלופיים, זאת ללא ידיעת והסכמת רשות

מקרקעי ישראל (להלן: **רמ"י**), שהיא הבעלים של הקרקע. לפיכך, פעלה רמ"י ולבקשתה הוצאו צווים לסילוק ידם של בני משפחת חרירי מהקרקע. לאחר מכן, התנהל משא ומתן בין רמ"י לבין משפחת חרירי בשיתוף העיריה וגובש מתווה הסדרה לפיו, למשפחת חרירי יוקצה חלק מן הקרקע (שהוא שטח מבונה) בכפוף למספר תנאים, ואילו חלקה האחר יוחזר לרמ"י לצורך שיווקה, כחלק משיווק מגרשים במכרזים פומביים. בהתאם לכך, פרסמה רמ"י מכרזים לשיווק המגרשים. ברם, הנאשמים 1 ו-2 קשרו קשר עם אחרים לסחוט באיומים אזרחים אשר זכו במכרזים תוך שימוש במוניטין השלילי של משפחת חרירי; זאת, במטרה להפקיע מידיהם את הזכויות במגרשים בהם זכו, ולחילופין לגרום לכך שישלמו למשפחת חרירי כספים.

האישום היחיד בו מיוחסת לנאשם 3 עבירה הוא האישום השלישי. אישום זה עוסק בסחיטת משפחת תלאוי ובמסגרתו מיוחסת לנאשם 2 עבירה של סחיטה באיומים שהביאה לכדי מעשה לפי סעיף 428 סיפא לחוק העונשין; ואילו לנאשם 3 מיוחסת עבירה של סיוע לסחיטה באיומים שהביאה לכדי מעשה לפי סעיף 428 סיפא בשילוב סעיף 31 לחוק העונשין.

באישום זה נטען כי בני משפחת תלאוי הגישו הצעות לרכישת שלושה מגרשים במסגרת מכרז שפרסמה רמ"י. במקביל להצעות שהגישו בני משפחת תלאוי, הגישו מקורבי משפחת חרירי הצעות, אך ועדת המכרזים החליטה להקצות את שלושת המגרשים לבני משפחת תלאוי. נטען כי הנאשם 2 פעל יחד עם אחרים ובכללם אחד מבני משפחת חרירי להניא את בני משפחת תלאוי לוותר על הזכויות במגרשים, תוך הטלת אימה ופחד באמצעות שימוש במוניטין השלילי של משפחת חרירי. הנאשם 2 ואחר הגיעו לאחד מבני משפחת תלאוי הזוכים במכרז, הטילו עליו אימה והבהירו לו כי עליו לפעול באחת משלושת הדרכים החלופיות הבאות: לוותר על הזכייה במגרשים, לשלם למשפחת חרירי את ההפרש שבין שווי המגרשים לבין התמורה הכוללת ששילמו בני משפחת תלאוי במסגרת הזכייה במכרז, לפי ערך של ₪ 2,500 (לפי תחשיב שהכין נאשם 3), או למכור למשפחת חרירי את הקרקעות במחיר בו רכשו אותם בני משפחת תלאוי מרמ"י. בהמשך, מסר אחד מבני משפחת תלאוי לידי הנאשם 2 שקיות ובהן סכומי כסף מזומן בסך כולל שאינו ידוע במדויק למאשימה אשר הועברו לאחר. לפי המתואר באישום, חלקו של נאשם 3 התבטא בכך שהוא נתבקש על ידי אחד ממבצעי עבירת הסחיטה להכין מסמך התחייבות לתשלום הפרשים, במסגרתו פירט נאשם 3 את מחיר המגרשים לפי ערך של ₪ 2,500 לכל מטר קרקע וזאת בניכוי הוצאות המכרז אותם שילמו בני משפחת תלאוי לרמ"י. מסמך זה הוצג בפני אחד המתלוננים.

2. במהלך חקירת הפרשה מושא האישום נעצרו שלושת הנאשמים ואחרים נוספים, אך בעוד שנאשמים 1 ו-2 עצורים עדיין מאז שלבי החקירה ומעצרים אף הוואר עד תום ההליכים, הנאשם 3 שוחרר עוד בהליכי מעצר הימים. לשלמות התמונה יצוין כי מלבד כתב האישום שהוגש בתיק זה, הוגשו שני כתבי אישום נגד נאשמים אחרים שאף הם עצורים (ת"פ 45612-01-22; ת"פ 31998-03-22).

טענות הצדדים

3. ביום 21.7.2022 התקיים דיון בו העלה ב"כ נאשם 3 טענה כי לא נערך שימוע וכי פגם זה צריך להוביל לביטול כתב האישום. באותו דיון לא מיצה הסנגור את טענותיו וביקש להשלים את הטיעונים בכתב ואפשרתי לו זאת.

בהמשך לכך הגיש הסנגור את טיעוניו במסגרת בקשה לביטול כתב האישום מחמת אי קיום שימוע וכן במסמך נוסף שכוונה "עדכון הבקשה" לביטול כתב אישום (שהוגש ביום 7.8.2022).

4. הנאשם 3 ציין בפתח דבריו כי חלקו בפרשה הוא קטן משמעותית ביחס לאחרים. נאשם 3 טען כי הואיל ובעת הגשת כתב האישום היה משוחרר והעבירה שמיוחסת לו היא מסוג פשע, הייתה חובה על המאשימה לערוך שימוע לפני הגשת כתב האישום. הנאשם 3 ציין כי לאחר הגשת כתב האישום הוא פנה למאשימה לברר מדוע לא נערך שימוע, וזו השיבה כי פרקליטת המחוז אישרה הגשת כתב אישום ללא קיום שימוע, בנימוק כי עניינו של הנאשם 3 הוא חלק בלתי נפרד מפרשה כוללת. כמו כן, העירה המאשימה כי הנאשם 3 שמר על זכות השתיקה. הנאשם 3 סבור כי טענות המאשימה "לא מחזיקות מים" (כלשונו). נטען כי קיים קושי בטיעון המאשימה לא לפצל את הדיון בפרשה לאור החלטתה לפצל את הפרשה לשלושה כתבי אישום נפרדים. כמו כן נטען כי הטענה כי הנאשם 3 שמר על זכות השתיקה לא נכונה עובדתית. בטיעון המשלים שהגיש הנאשם 3, שב ועמד על חשיבות השימוע, בזיקה למשמעות שטומנת בחובה הגשת כתב האישום והשפעתה על מעמדו של אדם בציבור. הנאשם 3 טען כי הגשת כתב האישום חוללה שינוי לרעה במעמדו ובתדמיתו. בהקשר לכך, הוא ציין כי הוא מונה באחד ההליכים המשפטיים כמומחה מטעם בית המשפט ואחד הצדדים ביקש לעיין בכתב האישום שהוגש נגדו בעקבות הפרסום לו זכה כתב האישום; כי בשל הגשת כתב האישום נמנע ממנו להגיש את מועמדותו כשמאי מקרקעין למכרזים שונים; וכי נמנע ממנו לקבל אישור לאמן מתמחה מטעם מועצת השמאים.

5. המאשימה מבקשת לדחות את הבקשה. לטענתה, אין זה נכון שחלקו של הנאשם 3 קטן משמעותית מחלקם של הנאשמים האחרים, ותפקידו בעשייה הפלילית היה רחב ומשמעותי, זאת בחלקיה השונים של הפרשה. המאשימה טוענת כי חלקו של הנאשם 3, לצד לוח הזמנים שנגזר מהעובדה כי אחרים היו עצורים, הם שעמדו בבסיס החלטת פרקליטת המחוז. לשיטת המאשימה, ככל שברצון הסנגור לשטוח את טענות הנאשם, היא מוכנה לשמוע את הטענות בלב פתוח ונפש חפצה.

דיון והכרעה

6. לאחר שעיינתי בטענות הצדדים, הגעתי למסקנה שדין הבקשה להידחות.

7. בפתח הדברים יוער כי כתב האישום בתיק זה הוגש בסוף חודש ינואר 2022 ואילו הבקשה הנוכחית הוגשה בתחילת חודש 8/2022. אמנם, עסקינן בהליך פלילי ואין מגבלה על המועד בו הנאשם יכול להעלות את טענותיו המועלות בבקשה הנוכחית. ברם, אין לומר כי עיתוי הגשת הבקשה נטול כל נפקות. הדברים אמורים ביתר שאת בבקשה מסוג הבקשות בהן עוסקת ההחלטה - אי עריכת שימוע. עיתוי הגשת הבקשה עשוי להשפיע על התרופות שבית המשפט מעניק, לו הטענה לפגם בהחלטה הייתה מתקבלת (כגון למשל, ביטול כתב האישום או שימוע בדיעבד). הואיל וכפי שצוין הגעתי למסקנה כי לא נפל פגם בהחלטה לפטור מעריכת שימוע בנסיבות המקרה שלפנינו, אינני רואה להרחיב לגבי נפקות השיהוי.

8. אין חולק כי בעת הגשת כתב האישום היה הנאשם משוחרר ולא עצור ואין חולק כי העבירה שיוחסה לנאשם 3 היא מסוג פשע. סעיף 60א' לחוק סדר דין פלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1980 (להלן: **חסד"פ**) קובע הליך של יידוע על ידי המאשימה ומתן זכות שימוע לחשוד לפני הגשת כתב אישום (ראו: ע"פ 1053/13 **הייכל נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 23.6.2013) (להלן: **עניין הייכל**)). על פי סעיף 60א(א) לחסד"פ **"רשות התביעה שאליה הועבר חומר חקירה הנוגע לעבירת פשע תשלח לחשוד הודעה על כך לפי הכתובת הידועה לה, אלא אם כן החליט פרקליט מחוז או ראש יחידת התביעות, לפי העניין, כי קיימת מניעה לכך"**. אין חולק כי בעניינו של הנאשם 3 לא התקיים הליך יידוע, והגשת כתב האישום הייתה לאחר שניתן אישור פרקליטת המחוז בהתאם לסיפא של סעיף 60א(א) לחסד"פ, אשר מקנה סמכות לא לקיים הליך יידוע (ובהיעדר יידוע אין שימוע) אם "קיימה מניעה לכך". טענותיו של הנאשם 3 מכוונות אפוא כלפי החלטתה של פרקליטת המחוז לעשות שימוש בסמכותה ולא לקיים שימוע.

9. לפני שאדרש לעיצומה של טענת הנאשם 3, יצוין כי אין להמעיט מחשיבותו של הליך השימוע לפני הגשת כתב האישום, זאת בשל ההשפעה שעשויה להיות להגשת כתב אישום על מהלך חייו של הנאשם. לא הרי מהלך חייו של אדם לפני הגשת כתב אישום כמהלך חייו לאחר מכן; הסטטוס "נאשם" טומן בחובו משמעויות רבות. לצד הצורך בהיערכות להתמודד עם ההליך השיפוטי בכל המובנים, הגשת כתב האישום עשויה לפגוע בתדמיתו ובמעמדו החברתי והאישי של האדם. תכליות אלו מצאו ביטוי בדברי ההסבר להצעת החוק (הצעת חוק סדר הדין הפלילי (תיקון מס' 26) (זכות השימוע), התשנ"ט-1999, ה"ח 376):

"ההחלטה להעמיד אדם לדין, ובעיקר לגבי עבירות חמורות היא החלטה רבת משמעות. בחברה שאנו חיים בה, די בכתב אישום לבטח בעבירות חמורות, כדי לפגוע פגיעה קשה בנאשם. מסיבה זו מוצע להעניק זכות השימוע למי שמרגע ההכרעה בעניינו ישתנה מעמד בציבור".

חשיבות השימוע מצאה ביטוי בפסיקה ענפה של בית המשפט העליון, וראו בין היתר: בג"ץ 3495/06 **הרב לישראל הרב יונה מצגר נ' היועץ המשפטי לממשלה** (30.7.2007); בג"ץ 5699/07 **פלונית (א') נ' היועץ המשפטי לממשלה**, פ"ד סב(3) 550 (2008); בג"ץ 4388/08 **שמואל נ' היועץ המשפטי לממשלה** (11.6.2008); בג"ץ 5577/13 **לחיאני נ' היועץ המשפטי לממשלה** (22.8.2013); ראו גם דפנה ברק-ארז "זכות הטיעון - בין צדק פרוצדורלי ויעילות" **ספר אור - קובץ מאמרים לכבודו של השופט תיאודור אור** 817 (אהרן ברק, רון סוקול ועוד שחם עורכים) (2013).

בשים לב לנסיבותיו של נאשם 3; חלקו המועט יחסית בפרשה ביחס ליתר הנאשמים בכתב האישום, כפי שהדבר עולה מכתב האישום; עיסוקו בעיסוק טעון רישוי כשמאי מקרקעין; וההשלכה המשמעותית שיש להגשת כתב אישום על תפקודו המקצועי ומהלך חייו - חשיבות השימוע בנוגע לנאשם 3 היא ברורה. אך לא זה לב העניין. פרקליטת המחוז הפעילה סמכות שמוענקת לה בדין, ועל כן השאלה היא אם נפל פגם בהפעלת הסמכות? ואם כן - האם הפגם מצדיק ביטול כתב האישום. לעמדתו, התשובות לשאלות אלה הן בשלילה. אפרט.

10. בעקבות פניית הסנגור למאשימה ציינה המאשימה במכתב מיום 11.4.2022 את הנימוקים שעמדו בבסיס

ההחלטה לא לערוך שימוע. במכתב נאמרו דברים אלו:

"בהינתן כי עניינו של מרשכם והראיות אשר נאספו כנגדו, מהווים מסכת פלילית אחת אשר לא היה ניתן לנתק חלקים ממנה, וזאת בשל הצורך להביא תמונה אחת שלמה בפני בית המשפט, ובשים לב לחלקו בעשייה הפלילית, הוחלט על הגשת כתב אישום כנגדו במסגרת הפרשה הכוללת.

בנסיבות אלו, ובהתאם להחלטת פרקליטת המחוזי, לא היה מקום להפריד את עניינו של מרשכם מעניינם של שאר הנאשמים, וניתן אישור מתאים להגשת כתב האישום ללא קיום הליך למימוש זכאות הטיעון מטעמו.

יוכר בעניין זה, כי במסגרת חקירותיו האחרונות, בחר מרשכן לשמור על זכות השתיקה בעצת אורך דינו דאז".

11. סעיף 60א(א) לחסד"פ שמעגן את הליך השימוע וחריגו לא קובע כי יש צורך ב"נימוקים מיוחדים" כדי להימנע מקיום חובת השימוע. על פי לשון סעיף 60א(א) לחסד"פ, מוסמך פרקליט מחוזי להימנע מקיום חובת ידוע אם "קיימת מניעה לכך". החסד"פ לא קובע אלו שיקולים רשאי הפרקליט לשקול. נראה אפוא כי השיקולים שרשאי הפרקליט לשקול הם במנעד רחב. בתפ"ח (מחוזי ת"א) 1049/07 **כהן נ' מדינת ישראל** (22.7.2007) צוינו דברים אלה:

"שיקול הדעת שהעניק המחוקק לראשי התביעה, להחליט על אי יידוע בעקבות מניעה שנקרתה על דרך הידוע, הוא שיקול דעת רחב, המאפשר לכאורה לראשי התביעה להציב במסגרת שיקול הדעת המוקנה להם, גם שיקולים טכניים, בהם, הצורך בהכנה מהירה של כתב האישום כנגד חשודים גם אם אינם הנמצאים במעצר. סמכות זו, כולל, הוראת הפטור הסטטוטורית מיידוע, המעוגנת בסעיף 60א(ז) לחסד"פ לגבי חשודים עצורים, יש להבין על רקע הצורך בהתמודדות התביעה עם מגבלת הזמן שנקצב לה בהגשת כתב אישום בתנאים כאמור, כמו גם, הצורך לזרז את הליכי החקירה של חשוד עצור, שפרק הזמן של 30 הימים הנקובים בסעיף 60א(ד) לעניין תגובה על הודעת יידוע, אינו רלוונטי לגביו".

12. אין מי שיחלוק על כך כי החלטת פרקליט המחוז נתונה לביקורת שיפוטית וביקורת זו צריכה להיעשות במסגרת ההליך הפלילי (בג"ץ 9131/05 **ניר עם כהן ירקות אגודה שיתופית חקלאית בע"מ נ' מדינת ישראל - משרד התעשייה המסחר והתעסוקה** (6.2.2006); בג"ץ 8066/18 **משיח נ' פרקליטות המדינה** (22.1.2019)). השאלה היא מה היקף הביקורת של בית המשפט, שכן לא כל פגם מביא לקביעה קיצונית של ביטול ההחלטה (השווה הדיון בדנ"פ 5387/20 **רותם נ' מדינת ישראל** (15.12.2021) (להלן: עניין **רותם**)). הביקורת של בית המשפט נועדה למקרים חריגים בהם נמצא פגם משמעותי כגון היות ההחלטה בלתי מידתית או חורגת באופן קיצוני ממתחם הסבירות.

13. עיון בטענות הצדדים מוליך למסקנה כי בנסיבות המקרה לא נפל כל פגם בהחלטה שלא לקיים הליכי יידוע.

ושימוע. כפי שצוין בפתח ההחלטה, בעת הגשת כתב האישום, המשיב היה משוחרר. לא הובהר בכתבי הטענות שהוגשו אם נאשם 3 היה משוחרר בתנאים בעת הגשת כתב האישום ובאילו תנאים, וכן לא נטען כי הצורך בהגשת כתב אישום נבע משיקולים הקשורים בפקיעת התנאים, כלומר משיקולים הנעוצים בעניינו של הנאשם. במקרים כגון אלה הכירה הפסיקה בכך שמדובר בשיקול רלוונטי (ראו ת"פ (מחוזי ת"א) 931-07-18 **מדינת ישראל נ' נח** (26.12.2018); ת"פ (מחוזי מרכז) 70364-10-18 **מדינת ישראל נ' פלוני** (16.6.2019); ראו גם סעיף 30 להנחיית פרקליט המדינה).

14. במקרה שלפנינו, וכפי שעולה מהחלטת פרקליטת המחוז, אי עריכת השימוע נבעה מכך שנאשם 3 הוא חלק מפרשה רחבה שבה היו מעורבים מספר חשודים שהיו נתונים במעצר והיה צורך להגיש נגדם כתב אישום בפרק זמן קצר. סד הזמנים הקצר שעמד בפני המאשימה להגשת כתבי אישום, לא אפשר עריכת הליכי ידוע ושימוע לנאשם 3 ומכאן ההחלטה להגיש את כתב האישום ללא עריכת שימוע. ייתכן ובנסיבות אחרות, ניתן היה לשקול דרך חלופית, כגון הגשת כתב אישום נגד החשודים העצורים, עריכת שימוע לנאשם המשוחרר ובמידה ויוחלט על הגשת כתב אישום, יוגש בד בבד עם בקשה לאיחוד הדיון בהתאם לסעיף 90 לחסד"פ (כמו למשל ההילוך שהיה בת"פ 52826-03-22 **מדינת ישראל נ' אבו שאח**, החלטת מיום 17.8.2022). עם זאת, על רקע מספר המעורבים בפרשה ומורכבות הפרשה, לא ניתן לומר כי נפל בפגם בהחלטת פרקליטת המחוז לא לערוך שימוע לנאשם 3.

15. מעבר לצריך יצוין גם אם ימצא כי נפל פגם בהחלטת פרקליטת המחוז שלא לערוך שימוע לנאשם 3 (וכאמור אינני קובע זאת), התוצאה לה מייחל הנאשם - ביטול כתב האישום, אינה מחויבת המציאות. בעניין הייכל נאמרו דברים אלו, על רקע הפרת חובת הייעוד:

"החלטת התובע על העמדת המערער לדין היא החלטה מינהלית. בהחלטה זו נפל פגם שכן שימוע לא נערך קודם להגשת כתב אישום. אולם כלל ידוע הוא כי יש להבחין בין פגם בהליך לבין תוצאת הפגם. פגם משפטי מאותו סוג עשוי להוביל במקרים שונים לתוצאות שונות, לפי הנסיבות של כל מקרה ומקרה. מטבע הדברים, החלטת דוקטרינת הבטלות היחסית בנוגע לפגם משפטי בפעולת הרשות נעשית תמיד על רקע נסיבותיו הפרטניות של המקרה. דוקטרינה זו הוחלה גם בהליך הפלילי [...]"

16. לאחרונה נקבע בעניין רותם כי האכסניה הדוקטרינרית לבירור טענות הנאשם לפגמים שנפלו בהחלטת המאשימה להעמיד את הנאשם לדין היא טענת ההגנה מן הצדק, תוך שבית המשפט דוחה את השימוש בדוקטרינה של ביקורת מנהלית בהליך הפלילי. אמנם ההחלטה שעומדת על הפרק איננה העמדת חשוד לדיון, אלא סמכות מוגבלת יותר - אי עריכת שימוע לפי הסיפא של סעיף 60א(א) לחסד"פ. אינני מוצא טעם שלא לאמץ את הקביעה העקרונית בעניין רותם, גם לגבי ההחלטה מושא ההליך הנוכחי.

17. כידוע, הטענה של הגנה מן הצדק מעוגנת בסעיף 149(10) לחסד"פ. הפסיקה קבעה כי טענה להגנה מן הצדק יש לבחון מבעד למבחן משולש: בשלב הראשון על בית המשפט לזהות את הפגמים שנפלו בהליכים שננקטו בעניינו של הנאשם ולעמוד על עוצמתם וזאת במנותק משאלת אשמתו או חפותו; בשלב השני, יבחן בית המשפט אם יש בקיומו של ההליך הפלילי, חרף הפגמים שבו, משום פגיעה חריפה בתחושת הצדק וההגינות, ועליו לערוך איזון בין

הערכים השונים התומכים בניהול ההליך לעומת אלה הנוגדים לכך; בשלב השלישי, יבדוק בית המשפט אם לא ניתן לרפא את הפגמים שנתגלו באמצעים מתונים ומידתיים מאשר ביטולו של כתב האישום (ע"פ 4855/02 מדינת ישראל נ' בורוביץ, פ"ד נט(6) 776 (2005) (להלן: עניין בורוביץ)). נזכיר עוד כי קבלת טענת הגנה מן הצדק מאפשרת לבית המשפט הדין בעניין פלילי לבטל כתב אישום שהגשתו או ביורו עומדים "בסתירה מהותית לעקרונות של צדק והגינות משפטית" (ראו: ע"פ 8551/11 סלכגי נ' מדינת ישראל (12.8.2012)), אולם לצד ביטול כתב האישום ניתן לרפא את הפגם באמצעים אחרים שאינם ביטול האישום. לבסוף נזכיר כי פסיקת בית המשפט חזרה וקבעה כי דוקטרינת ההגנה מן הצדק תיושם רק במקרים יוצאי דופן ולא על נקל יבטל בית המשפט כתב האישום עקב טענה של הגנה מן הצדק (ראו: ע"א 2910/94 ארנסט נ' יפת, פ"ד נ(2) 221 (1996); עניין בורוביץ).

18. כפי שצוין מקודם, המקרה שלפנינו לא חוצה את השלב הראשון של המבחן המשולש, כלומר לעמדתי לא נפל פגם בהחלטה פרקליטת המחוז. אולם גם אם נאמר כי טענות הנאשם 3 חצו את השלב הראשון - אין לומר כי בקיום ההליך הפלילי יש משום פגיעה חריפה בתחושת הצדק וההגינות, ומכל מקום - ניתן להתייחס לדברים בבוא בית המשפט לבחון את שאלות חפותו/אשמתו של הנאשם 3. אסיים בהערה בה פתחתי - כי לו הייתי מקבל את הטענה כי נפל פגם, הייתי מתחשב בעיתוי הגשת הבקשה, אשר מצמצם את התרופות שעשוי בית המשפט לתת, אך כאמור לא מצאתי פגם בהחלטת פרקליטת המחוז.

19. קצרו של דבר שאני דוחה את בקשת הנאשם 3 לבטל את כתב האישום.

המזכירות תשלח את ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, ח' אלול תשפ"ב, 04 ספטמבר 2022, בהעדר הצדדים.